

שבעת ימים פרק ראשון יומא יב.

## מסורת הש"ס

עין משפט  
נר מצוה

**כב** א ב מ' פ"ד  
מהלכות טומאת  
זרע הלכה יא ופ"ו מהל'  
בית הכמירה הלכה יד  
(ופ"ט מהל' ריחא הל' ד')  
ג (מ"י פ"ו מהל' בית  
הכמירה הל' ד')  
**כג** ד מ"י פ"ט מהלכות  
בית מקדש הלכה ד:

מוסף רשמי

[illegible]

ירושלים לא נחלקה לשבטים. תימה דכפרס איהו מקומן  
(נחשדף דף ג:) אמרין דקדן דרומית מורחית לא היה  
לו יסוד לפי שלא היה בחלקו של טורף וא"כ למ"ד לא נחלקה מאי  
שנא דשאר מקומות של המזבח היה להם יסוד ומורחית דרומית לא

לחם יסוד מכל דדד לחם כן אל קודש  
מזבח העולה מאי עבד ליה דמשמע  
שיש ליתן אומו במקום שיש לו מכלל  
לדאכל דומחם דלחם היל יסוד וילי  
הכי גמירי שלח לעשות יסוד למזרחית  
דרומית דכדפיס (יה"א כח) הכל כמחז:  
**הא** דכרביס איה דבפריס. כללורה  
מתיידי כרנבן מוקי ליה דלי  
אידי ואידי כרבי מאיר אס כן כיון  
לדפניית אימא קתח אידי ואידי  
כרנבן מוקי ליה והשתא מוקי כרביי  
כר' מאיר הוה ליה לממיר ולי בעית  
אימא אידי ואידי כר"מ ועוד כי פריך  
לקמן ודכפריס מי מטמא כנגעים  
והינני לא חסחה וכו' לימא הויא רנבן  
הוא ותימיה לי דא"כ פלוגמיהו דרבי  
מאיר ורנבן דכרביס ומאי פריך וזו  
מרבי יהודה דאמר אני לא שמעתי  
אלה מקום מקדש דלחם כר"מ  
כרנבן ליה ועוד קשה לי דעל כרנבן  
מתיידיהו פריך דממילתא דמ"ק נמי  
דייק ירושלמי דוקא אינה מטמא' הא  
והא כן כתיב וכונית וכוני מטמאים  
בסן כן כי משני אימא מקום מקדש  
כלנבן אכתי מת"ק מיקרי' אלח לא  
כרנבן משום הכי לא פריך מת"ק  
דמי' לבטי' דכרבי מאיר סבירא ליה  
הכי דרבי יהודה נמי לישני הכי מיהו  
הא לא קשיא דמת"ק וכוני למידק  
מדי' הא כתיב כנסיות וכוני מדרשות  
מטמאים דליתא נקט ירושלמי אכ"כ  
דלא קדישא כולי האי כמו כתיב כנסיות  
וכתיב מדרשות כלמה ענייני וכו'  
כתיב כנסיות ומדרשות מיהו הא קשיא  
ומאי פריך מרבי יהודה וי"ל כיון דלא  
הוזכרו שום תנאים דפלגיני כהא  
מיתלא כי אס רבי מאיר ורבי יהודה  
סתמחא כן פלוגתא דרבי מאיר הוא  
ר' יהודה והיינו רנבן דכרייתא דלעיל  
וכר פלוגתיה דרבי יהודה הוא ר"מ:  
**במאי** קא מייפ"ג כ"ד שגלחא  
מעיקרא כי הוה כ"ד דר'  
יהודה מקום מקדש דוקא קאמר  
אלח לממיר דפלגיני כהא מ"ק סבר  
כי ירושלמי א"כ מטמא כנגעים משום  
דקדישא לא חליית קדשים וקדש ומעשר  
שני וכו' דמוחיתא נקדשי' גזעיה לא  
סתחא ליה לאחזקתס ורבי יהודה  
פריך דוקא מקום מקדש שיהא ממנה  
שכינה לא חליית קדשי' קדשים אכל  
ירושלמי מטמאה וכל שכן כתיב כנסיות

יהודה אמר אני לא שמעתי אלא מקום מקודש בלבד ובכלל זה יש כמו  
כן בתי כנסיות ומדרשות אם יחזק דעמא דת"ק היו משום דירושלים  
קדושה לאכילת קדשים קלים ומעשר שני לא היו ליה לר' יהודה למימר  
האי לישא אלא מקום מקודש בלבד דת"ק גמיו גמיו היו משום דירושלים  
מקום מקודש היא להכי איזנטריך למימר דפלגי במילתא אחריתי:  
אלא

יפה זו ועבודה היא כדרך הווא וגמאל שנחתק לכהונה גדולה  
קרב יומת (במדבר יח) אלמא קרובי עבודה עובדי: הווי עובדו

[illegible]

**דרכרים.** שהוא מקום שוקים ומתקבלים שם ממקומות הרבה והיא שפיה לכל הבא להפגל ואין לה עולים מיוחדים: **דפרים.** כל בעלי ירכים והרי הוא כבית השותפין: ואין ירושלים מעמא **בנגעים.** שאין אחיה להם. קסבר לא נחלקה לשבע יהודה ובנימין אלא כל השטים שם בה: **אני לא שמעתי.** קסבר נחלקה לשבעים: **אלא מקום קדש כלד.** ששקנה דוד את גורן מארזה הינוי גנה הכסף מכל שנת וישנת ויבאם: **דפרי** <sup>ו</sup> ושאמיסלני <sup>ז</sup> (בזחא קענ): **במאי** <sup>ח</sup> ושאמיסלני <sup>ט</sup> ר' יהודה קענ:

הר הכיפה והבנקות והספורות. נל  
המזרחי רחב הר הכיפה עזרת נהיה  
כולה עזרתה ישראל כולה (י' י"א א"ה)  
של מקום רגלי דריסת הכהנים  
לכלן מרגלי ישראל וכן ההמה  
מתחיל אלס ללמענד בחלקו של  
בנימין חלק שבנקות מושב ההמה  
לעזאזה רעוזה מתחלקו של יהודה  
לנקת לקרן מזרחית דרומים:  
והפס. חלקו המתחלק מחמת  
שופטו מצד האדם (ש"ר י"ד ז' לא)  
ויחוק ראשו) (ש"ר ד' ג' לא) **אושפיון.**  
השיה הארון נתון בחלקו: ופא  
**התנא.** דלקמן סבר לא נחלקה  
למנוחיה ויהיו עזרותה קדשים. של  
שלמי חגיגה ושמותה שש"ר רגלים  
שחוטין ואוכלין שס: **גולפא.** קנקן  
של חרס: **שופטא.** עור כהנה  
שהוא שחט ואוכל ביה בעל הכיפה:  
**לחטוה.** צבט נעזים כהני (ויקרא יד)  
אשר אני נתן לכם לחטוה לבית  
היחודה: **לבים אבות.** למשפחות:  
**אחוח** כל אחד ואחד. שלם חלקו  
האחות המשפחות לבגדים: **דרשין**  
**מעיקרא.** דליח ביה דירה: **פשיטא**  
**אירע.** ככה גדול פסול ציור"כ  
קודם תמיד של שחר מתחנין אותו  
למשמש תחמין בתמיד של שחר  
שיעשה הוא תמיד של שחר בשמות  
בגדים ויהא מחוקן לכהונה גדולה  
קודם שיעיב עבודת יום הכפורים:  
**כמה מתחנין אופו.** היה עבודת יום  
הכפורים שחחר התמיד לחצונה  
בגדים היא ובמה הוא ניכר שהוא  
הכן גדול מעולם והיכן יא' מהדיעות  
שחפה עבודת היום נעשים ככה  
גדול: **באבנט.** באותו ר' בגדים  
עמלן י' היכר לכהונה גדולה שאבנטו  
של הכן גדול עבודת יום"כ של כין  
הוא כדכתי' (ויקרא טו) באבנט גדול ורחור  
הוא עד עשוי היה רגלי לעבוד כשל  
כלאס: **הניחא למד' אבנטו** של כהן  
גדול. של כל ימות השנה היה של  
כלאס כדכתי' ו' ואת האבנט ששחור  
ותכלת: וזו **אבנטו של כהן הדיוט.** שחור  
ולזה חלצניהם אינא הכירא ציץ

הכפורים באצנט לפי שאנצנט של סהן גדול משתנה ביום הכפורים  
לילות של בוך: אלא לתאן דאפר. לקמן אנצנט של סהן גדול  
בשנה לא וזה של הדיוט הכהדיוט של בוך מאלא אנצנטיה  
שכן ביום הכפורים ומלא הכירא כהונה גדולה ויחל לאלי: אמר  
קודם שיתחיל עבודה היום שהוא בנגדים השוין כהדיוט  
ולובש שמנה נגדים וייסוף במונה החיון אחד ממיארי התמיד  
במחלג של ברזל דקדורו עבודה היא שממרה להחמיל מחמת  
קודם לכן: עליוס. במחלג: חייב מוס. משום וזה

(א) מגילה ט. ד"ק פג.  
(ב) מגילה כו. (אבות דרבי  
פרק ל"ה.) (ג) מגילה  
כו. וזכרם נג. ק"ח.  
(ד) "ע"י פוטק לו.  
(ה) (תוספתא מ"ט פ"א  
ה"א.) (ו) (תוספתא ה"א  
כ"ד שמיני.) (ז) (לקמן  
ט"ו חולין ק"ה. (ח)  
(ח) (שם ויקרא כג.  
ט.) טעויות ח"י (טא)  
ו כ"ה (כ) ו"ל חוסף  
ותוספתא.) (ל) שמוח לנ.

תורה אור השלם

1. כי תבאו אל ארץ  
כנען אשר אני נתן לכם  
לאחיה ונתחיו נגד צרעת  
בבית ארץ אתוכם:  
ויקרא יד לה  
2. לכניעם אגור ידי יי  
ישכן לבטח עליו חסד  
עליו כל היום ובין כתפיו  
שכן:  
3. ובא אשר לו הבית  
והגיד לכהן לאמור כנגע  
נראה לי בבית:  
ויקרא יד לה

גליון הש"ס

נח' במה מחנכין. פי'  
מנחות דף ע"א תוס'  
ד"ה אחת: שם בצערמא.  
פ"ן סנהדרין דף יד ע"ב  
תוס' ד"ה לטורא:

## הגהות הב"ח

(א) גבי הניחא למד  
אכנטי של כ"ג זה הוא  
אכנטי של כהן הדיוט.  
י"ב ע' לפני מחילת דף  
ו: (ב) רש"י ד"ה הר  
הבית כ"ו ועזרת ישראל  
כילה וי"א אחת כ"ו להלן  
מדריסת רגלי ישראל:

רבינו חננאל

[illegible]

משכירין מיטות לישן בהם  
בה בית דירה מיטמאה ואי  
תמיד של שחר, הנה נתרבה  
אינה כשרה (ולא) (אלא) בכ  
מים הוא ככה הדיוט נמצא  
(כמה) שחיגר אכנט של כל  
גדול כר, וי

[illegible][illegible]